



עמ"ת 1911/10/20 - רמי שרביט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 1911-10-20 שרביט(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אהרון משניות
העורר	רמי שרביט (עציר)
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

א. החלטת בית משפט קמא

בפני ערר כנגד החלטת בית משפט קמא (כב' השופטת הבכירה רבקה שורץ) מיום 16.8.20, שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. זאת, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום, אשר מייחס לו את העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961; נהיגה ללא רישיון נהיגה מחמת פקיעה בת שנים בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961; זיוף/שימוש ברישיון נהיגה מזויף בניגוד לסעיף 62 (9) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961 וכן נהיגה ללא פוליסת ביטוח בניגוד לסעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

בית משפט קמא סקר תחילה את הראיות, וקבע כי יש ראיות לכאורה נגד העורר. לאחר מכן, סקר בית המשפט בהרחבה את עברו המכביד של העורר, אשר זו לו הפעם השביעית שהוא נוהג בזמן פסילה וזו לו הפעם ה-14 שהוא נוהג ללא רישיון נהיגה בתוקף. בית המשפט הוסיף כי גם עונש המאסר המותנה, שקיים כנגד העורר לא הרתיע אותו מלחזור ולאחוז בהגה, על אף האיסור שהוטל עליו, וגם עונשי מאסר שריצה בעבר לא הרתיעו אותו מלשוב לסורו פעם אחר פעם, ולחזור ולנהוג בזמן פסילה, בלי רישיון נהיגה בתוקף, ואף בלי ביטוח.

מכאן מסקנתה של השופטת הנכבדה קמא כי עסקין באדם שאינו ירא מן הדין והתנהגותו פורצת גבולות, ככל שהיא נוגעת לנהיגה ברכב, ולכן רמת המסוכנות שלו בעניין זה גבוהה מאוד. לדבריה, קביעת חלופת מעצר מותנית באפשרות של בית המשפט ליתן אמון במשיב, אולם בעניינו של העורר לא ניתן ליתן בו אמון, ולכן מדובר במקרה חריג שבו יש להורות על מעצר עד תום ההליכים, אף שמדובר בעבירות תעבורה, שבהן ככלל בית המשפט אינו מורה על מעצר.

ב. טענות הצדדים

על החלטה זו הוגש ערר זה, כאשר לטענת ב"כ העורר, טעה בית משפט קמא בכך שנמנע מלבקש תסקיר מעצר טרם החלטתו, ובכך שנמנע מלבחון חלופות מעצר כמתחייב בדין. ב"כ העורר טען עוד כי העורר עבר מבחני רישוי ולכן טעה בית המשפט כשקבע כי העורר אינו כשיר לנהיגה, וכן טעה בית המשפט בכך שלא נתן משקל לכך שעבירת התעבורה האחרונה בוצעה ע"י העורר לפני כ-4.5 שנים.



מנגד, טענה ב"כ המשיבה כי עברו המכביד מאוד של העורר, אשר כולל 55 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, ואשר זו לו הפעם ה-14 שהוא נתפס נוהג בלא רישיון נהיגה, מלמדת על מסוכנו הרבה, ולכן צדקה השופטת קמא כאשר קבעה כי לא ניתן לתת מענה למסוכנות זו בחלופת מעצר, ואין עילה להתערב בהחלטתה.

ג. דין והכרעה

אציין כבר בפתח הדברים כי אין ממש בערר. באשר לראיות, העורר הודה באמרתו מיום 10.8.20 בשעה 11:56 כי הוא זה שנהג ברכב, וקיימת תעודת עובד ציבור מאותו מועד, ממאגר הנהגים של רשות הרישוי במשרד התחבורה, כי לעורר היה רישיון נהיגה בתוקף עד יום 18.10.2004, ועולה ממנו כי ממועד זה אין לעורר רישיון נהיגה. במילים אחרות, העורר נהג ברכב, כאשר תוקף רישיון הנהיגה שלו פקע לפני 16 שנים בקירוב. אין גם חולק כי העורר נהג בזמן פסילה, כפי שמפורט בחלק הכללי של כתב האישום, ודי בראיות באלה כדי להוות ראיות לכאורה, אם לא למעלה מכך, לעבירות שיוחסו לעורר בכתב האישום.

ובאשר לעילת המעצר, החומרה היתירה של העבירות שמיוחסות לעורר, ביחד עם עברו הפלילי המכביד מאוד, יש בהם כדי ללמד על מסוכנות חריגה ויוצאת דופן. עסקינן בעברין רצידיביסט, שחוזר לסורו פעם אחר פעם, אשר הרהיב עוז בנפשו לנהוג ברכב כאשר תוקף רישיון הנהיגה שלו פקע לפני כ-16 שנים, בהיותו בזמן פסילה, וחמור מכך כאשר עונש של מאסר מותנה בר הפעלה תלוי ועומד כנגדו, ואינו מרתיע אותו מלבצע שוב את אותן עבירות חמורות, שעליהן נתן את הדין בעבר.

אפרט מעט את הדברים. הר"פ התעבורתי של העורר כולל 55 הרשעות קודמות, אשר הראשונה שבהן ביום 6.11.94, והאחרונה ביום 2.12.18, והפרופיל התעבורתי שלו כולל 65 עבירות שבהן הורשע במהלך השנים, כולל 5 עבירות של נהיגה בזמן פסילה, 7 עבירות של מהירות מופרזת וכן עבירות רבות נוספות.

בגזר הדין האחרון, שניתן כאמור ביום 2.12.18, בתיק פ"ל 6155-06-16, לאחר שהעורר הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לתקופה של 12 חודשים בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה, וכן נהיגה ללא ביטוח תקף בניגוד לסעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, גזר עליו בית משפט קמא בין היתר 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעלה במצטבר של מאסר מותנה בן 10 חודשים, כאשר מתקופת המאסר הכוללת בן 17 החודשים נוכו תקופות שונות, כפי שקבע בית משפט קמא. כמו כן, הוטלו על העורר 7 חודשי מאסר מותנים למשך 3 שנים, ובנוסף לכל אלה, הורה בית המשפט על פסילת רישיון הנהיגה של העורר לתקופה של 10 שנים שתחילתה ביום 25.11.16.

העורר ערער גם על הרשעתו וגם על חומרת העונש, ולאחר מכן חזר בו מהערעור על עצם ההרשעה, ובית משפט זה בעפ"ת 17333-01-19, קיבל את הערעור על חומרת העונש והקל במידה ניכרת על העורר, בכך שהפחית את תקופת המאסר הכוללת מ-17 חודשי מאסר ל-13 חודשי מאסר, שמהם נוכו התקופות שעליהן הורה בית משפט קמא. כמו כן, קיצר בית המשפט באופן משמעותי ביותר את תקופת הפסילה של העורר, והעמידה על 30 חודשי פסילה בלבד, במקום 10 שנות פסילה שקבע בית משפט קמא.

כב' סגן הנשיאה צלקובניק ציין בפסק הדין שניתן ביום 24.3.19, כי התרשם מתסקירי שירות המבחן כי העורר מגלה מאז ביצוע העבירות הפנמה ואף קבלת אחריות; מקדיש זמנו למשפחתו ולשיקום העסק שלו, ונראה כי הבין שהדרך שבה הלך עד אז לא תסייע לו. בפסק הדין שלעורר ניתן משקל גם לסיכויי השיקום והנסיבות האישיות האחרות של



העורר, ולמעשה ניתנה לעורר הזדמנות לשנות מדרכו הרעה, ולפתוח דף חדש בחייו, נקי מהעבירות שהעיבו עד כה על חייו.

אולם, למרבה הצער והאכזבה, העורר לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, לא למד את הלקח מהעונשים שנגזרו עליו, וגילה בהתנהגותו כי גם 7 חודשי מאסר מותנים, אינם מרתיעים אותו מלבצע שוב את אותן עבירות שעליהן נתן את הדין כשנה ומחצה קודם לכן. בנסיבות הללו, צדקה השופטת קמא כאשר קבעה בהחלטתה כי רמת המסוכנות של העורר גבוהה מאוד, וכאשר ציינה כי "כאשר אדם נוהג פעם אחר פעם כשהוא בלתי כשיר לנהיגה או כשהוא פסול מלנהוג, הרי שהוא מסוכן לציבור, מזלזל בחוקי התעבורה והחלטות שיפוטיות ומזלזל בביטחון המשתמשים בדרך".

לא למותר לציין בהקשר זה כי גם בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתירה של העבירות שמיוחסות לעורר בכתב האישום. כך למשל נאמר ברע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו-לבן** (פורסם בנבו, 8.5.07): **"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב..."**, והדברים הללו נכונים שבעתיים בעניינו של העורר שלפנינו, לא רק בשל עברו המכביד, אלא גם בשל העובדה שהעורר שב לסורו כאשר מאסר על תנאי משמעותי תלוי ועומד כנגדו, ומתברר כי לא היה די בו כדי להרתיעו.

אכן, תנאי מקדמי לבחינת חלופת מעצר הוא מתן אמון בנאשם כי יקפיד למלא אחר כל המגבלות שמוטלות עליו במסגרת אותה חלופה. העורר שלפנינו מעל באמון שניתן בו בבית משפט זה אשר הקל במידה ניכרת בעונשו בעבר הקרוב, מתוך צפייה כי ישנה מדרכו הרעה, והוכיח בהתנהגותו הנלווה עד כה, כי לא ניתן לתת בו את האמון הנדרש כדי לאפשר את שחרורו לחלופת מעצר.

בנסיבות אלה, אני סבור כי צדקה השופטת קמא, כאשר קבעה כי לא ניתן לתת אמון בעורר, אף מבלי שנדרשה לתסקיר מעצר של שירות המבחן, ולא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתה, אשר יכול להצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

נוכח האמור, אני דוחה את הערר.

בשולי הדברים אציין כי אין בהחלטה זו כדי לשלול את האפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, ואף שהעורר שלל אפשרות זו בעת הדיון בבית משפט קמא, אין מניעה כי ישקול שוב את עמדתו, ובאפשרותו להגיש בקשה מתאימה, ככל שימצא לנכון לעשות זאת.

ניתנה היום, כ"א תשרי תשפ"א, 09 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.